

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ



«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 8 (203)
СЕРПЕНЬ
2021 РОКУ

КОМІТЕТ УЦХВЄ ПРИЙНЯВ ПОСТАНОВУ ПРО МАТЕРІАЛЬНЕ СЛУЖІННЯ, ДЕСЯТИНИ ТА ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПАСТОРІВ

28-29 липня відбулося виїзне засідання Комітету УЦХВЄ. Старші служителі п'ятидесятницьких церков з усіх регіонів України зібралися на зустріч у форматі «без краваток» у Фастівському районі Київщини. Серед інших розглядалися питання про розвиток душеопікунської праці, про десятину й пожертви, фінансові гарантії для священнослужителів.



Розпочалося засідання з богослужіння. Старший єпископ Михайло Паночко закликав триматися трьох речей: завжди залишатися мужами віри, пасти отари Божі з ретельністю, пильнувати, щоб самому не збитися з дороги. Перший заступник старшого єпископа Анатолій Козачок наголосив на важливості завжди і скрізь ставити на перше місце Слово Боже (а не досвід чи особисті відкриття). Робоча частина засідання розпочалася зі звіту Михайла Паночка про діяльність за останні два місяці (із часу минулого засідання) — низку поїздок Україною та одну закордонну.

Далі Анатолій Козачок розпочав дискусію про душеопікунську працю в областях. На жаль, семінари або інші заходи

на цю надважливу для церков тему відбулися тільки в лічених областях. Більшість об'єднань запланували такі заходи на осінь. Служителі пролонгували також роботу над редагуванням Посібника з душеопікунства.

Особливе місце в ході засідання служителі приділили дискусії про матеріальне служіння. Ідея запровадити фінансування офісів обласних об'єднань та УЦХВЄ за принципом 10:10:10 (принцип десятині) обговорювалася в колі служителів уже давно, і ось настав час для її втілення. Історично склалося так, що чинна модель фінансування (для головного офісу в м. Києві — по гривні з одного члена церкви в місяць та одноразовий збір на День братерства) не скрізь працює і не забезпечує

наявних потреб.

Ще одне надзвичайно актуальне питання — фінансові гарантії для служителів, у тому числі при виході на пенсію. Про можливості, які відкриває перед служителями створення незалежних пенсійних та інвестиційних фондів, присутнім розповів директор Асамблеї Божих США в Україні Джеральд Долар.

Загалом тема викликала жваву дискусію, яка закінчилася одностайним прийняттям постанови Комітету УЦХВЄ. У документі затверджено три пріоритетні напрямки:

пасторам активно навчати вірян п'ятидесятницького вчення про десятину та власним прикладом залучати людей до цього фінансового служіння; кожна церква має скласти бюджет на рік та поінформувати про нього членів громади;

старші пресвітери обласних об'єднань зобов'язуються провести роботу щодо забезпечення пасторів церков області гідним фінансовим забезпеченням.

Звичайно, втілення цієї постанови — це процес, який займе певний час. Утім, старші служителі бачать майбутнє за принципом, який дозволить не тільки належним чином підтримувати служителів, але й відкрити багато нових проєктів, що працюватимуть для Божої слави в Україні. А крім того, зробити привабливішим пасторське служіння для молодого покоління.

Другого дня служителі провели дискусію щодо розвитку церковної структури та низки інших актуальних питань.

chve.org.ua

СТАРШИЙ ЄПИСКОП ВІДВІДАВ ЦЕРКВИ КІВЕРЦІВСЬКОГО РАЙОНУ НА ВОЛИНІ



1 серпня старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко відвідав церкви на Волині. У селі Дерно Ківерцівського району, де цього дня відбулося водне хрещення, він послужив словом настанови братам і сестрам із чотирьох церков, які цього дня вступали в заповіт з Господом.

Після водного хрещення разом зі старшим пресвітером області Михайлом Близнюком та іншими служителями Михайло Паночко послужив проповіддю під час богослужіння в церкві села Ромашківки.

Того ж дня в Ківерцівському районі відбулася ще одна подія — відкриття дому молитви в селі Пальче. До

спорудження чудового каркасного будинку доклали зусиль брати і сестри села Котова та інших населених пунктів району.

Під час урочистого зібрання старший єпископ настановив присутніх та повів у молитві посвяти нового дому молитви.

Сергій Бас.

НАЙПРАВИЛЬНІША ЦЕРКВА

Церква — це місце, де повинні лікуватись духовні хвороби. Проте, на жаль, трапляється, що якраз у церкві людина може підцепити якийсь духовний вірус і захворіти на серйозну релігійну болячку. Ось виростає дитина в церкві, і з молоком матері їй вселяють, що це найчистіша, найправильніша, найістинніша церква. І що з цим поробиш? Цей найвірний забобон ходитиме за нею все життя, як тінь.



Великою мірою, окрім схильності людської природи, це наслідок хибного вчення. Тому що, згідно з Новим Заповітом, межі Царства Божого завжди ширші за межі видимої церкви, а думка про те, що якась громада — найправильніша у світі, за логікою Лютера, є проявом богослов'я слави. Тим часом справжнє богослов'я — це богослов'я хреста, і громада, яка його сповідує, мала б думати про себе скромно. Саме так Лютер уявляв євангельську громаду на противагу тогочасній пафосній римській церкві.

Свого часу на день Реформації Дітріх Бонхоффер сказав проповідь, яка мало не шокувала: «Бог протестує проти нас, протестантів». І далі він рішуче виступає саме проти цієї

протестантської самохвальби. Ну, і багатьом, напевно, відомий дотепний іронічний вислів, що протестанти, відкинувши римське папство, тепер у кожній своїй громаді мають свого папу.

Напевно, багатьом ці слова сильно не сподобаються. А хтось зловітно навіть скаже: о, вже розчарувався в протестантизмі. Що ж, такий висновок логічний і зрозумілий. Але... хибний. Тому що я неймовірно щасливий бути євангельським християнином. І з кожним днем все більше й більше. Я тільки вірю, що хрест — це прожектор, який ми повинні скеровувати передусім на самих себе. І переконаний, що авторитет церкви тільки зростає, коли вона є самокритичною.

Я не люблю конфесійну хвальбу. Жодну. Не любив і любити не збираюсь. Бо вірю, що й Бог її не любить. І я не вірю в існування найправильнішої церкви. Сама така думка для мене дика і смішна. Церква — це громада на службі Божого Царства. І будь-які тенденції створювати церковне царство є зрадою і відхиленням від її власного покликання. Євангеліє виключає будь-яку хвальбу. Будь-яку! Ось чому хвалитися своєю «євангельськістю» — означає заперечувати саму суть Євангелія. Бути справді євангельським — це значить відмовитися від хвальби й хворобі ідеї, що якась церква найправильніша на землі.

Себастьян Тегза.

ГРОМАДЯНИН ХРИСТІЯНИН

Початкове значення слова «громадянин» — **горо- дянин, житель міста. В античні часи впливове місто (грецькою — «поліс») мало органи самоврядування. Практично воно було «державою в державі». Належність до полісу («міська прописка», як би ми сказали сьогодні) накладала певні зобов'язання, так само, як і давала ряд переваг, залежно від статусу міста.**

Наприклад, в апостола Павла було подвійне громадянство. Він був «громадянином відомого міста в Кілікії», Тарсу, а також — римським громадянином (Дії 21:39, 22:25). Тарсянське громадянство надавало апостолу право публічних виступів. Римська ж «прописка» надавала податкові пільги, захист від тілесних покарань, імунітет від переслідувань за місцевими законами (право апеляції до суду кесаря). І, як бачимо з Дій апостолів, Павло цінував свій громадянський статус і в разі необхідності не упуускав можливості скористатися правами, що витікають із нього.

Відповідно під словом «політика» спочатку розумілася організація життя самоврядного поліса. У зв'язку з цим розрізняли два типи городян:

Громадянина, який дбав про добробут міста, брав участь у

суспільному житті, у народних зборах і голосував на виборах, називали «політес».

А того, хто жив у відриві від суспільного життя, не брав участі в загальних зборах громадян і цурався будь-яких форм державного і громадського управління, звали «ідіотес». Саме звідти пішло слово «ідіот», яке нині означає розумово відсталу людину. Бо кого при здоровому глузді не буде хвилювати, як житимуть його діти — в умовах процвітання і справедливості, а чи — занепаду і беззаконня.

Проте у зв'язку з цим нерідко доводиться чути, що ми, мовляв, — члени Церкви, народ Божий, і тому яке нам діло до політики? Чому нас, громадян Небесного Єрусалима, повинні хвилювати проблеми давно приреченого Вавилона? Але саме до Божого народу, який опинився в Вавилоні, звернені слова пророка:

«І дбайте про спокій міста, куди Я вас вигнав, і моліться за нього до Господа, бо в спокої його буде і ваш спокій» (Єр. 29:7).

Біблія рясніє прикладами громадської та державної діяльності людей Божих у безбожних країнах — аж до вищих рівнів влади. І це незмінно забезпечувало цим країнам благоденство. Скажімо, Йосип був правителем в Єгипті (так само, як і Мойсей до своєї втечі звідти), Даниїл — у Вавилоні, Мордехай — в Мідоперсії. Та і язичники, пізнавши істинного Бога, не залишали своїх державних повноважень. Нааман залишався воєначальником царя Сирії, етіопський вельможа — хранителем скарбів своєї цариці, Сергій Павло — проконсулом Кіпру, Ераст — міським доморядником у Коринті.

Якось Кейптаунського архієпископа Десмонда Туту, який отримав Нобелівську премію миру за боротьбу з апартеїдом, запитали: з якого дива він, служитель церкви, зайнявся політичною діяльністю? «Хто намірився стверджувати, що релігія не потрібно поєднувати з політикою? — була відповідь. — І на яку Біблію, дозволяє запитати, він спирається?».

Сергій Головін.



«ЖІНКА, ЯКА ШУКАЛА БОГА»



7 серпня в Івано-Франківську відбулася обласна жіноча конференція. Місіонерка з Мексики Валентина Невмержицька на прикладі біблійної розповіді про Ревеку (Бут. 25:19-34) поділилася роздумами про те, як може шукати Бога сучасна жінка. Попри те, що цього дня в церквах області був ряд заходів, зокрема і водне хрещення в одному з регіонів, на конференцію до Івано-Франківська приїхало чимало сестер. І недарма – кожна взяла для себе цінні уроки.

Короткою настановою і молитвами сестер благословили пресвітери Олег Карлюк і Геннадій Ліптуга. Далі слово взяла сестра Валя. Ось лише кілька думок з її викладу про життя Ісака і Ревеки. «І молився Ісак до Господа про жінку свою...» (Бут. 25:21). В оригіналі слова «молився про жінку»

буквально означають «молився обличчям до своєї дружини» або «молився в присутності і від імені своєї дружини». Подружжя в молитві стояло разом 20 років лицем до лица перед Господом – і Він «був улюблений», тобто, іншими словами, дозволив Себе улюбляти.

Коли двоє погодяться молитися про одне і наполегливо стоятимуть на Божій обітниці (так, як Ісак з Ревекою стояли на обітниці, даній Аврааму) – вона виконається.

Ворог любить розділяти сім'ї і всіляко перешкоджає їм вийти на світло Боже зі своїм болем. Спільна молитва чоловіка і дружини – найкращий спосіб протистати всім ворожим планам і отримати Божу відповідь, пам'ятаючи, що в Бога на все досконалий час і Він все робить досконало.

Ревека завагітніла, але дуже швидко радість від вагітності переросла в біль. «І кидалися діти в утробі її» (в. 22). Ревека не знаходить відповіді на свою проблему і приймає єдино правильне рішення в такій ситуації – «пішла запитатися Господа». А Він не лише пояснює їй, що відбувається, але й пророче відкриває майбутнє. Показує Своєю досконалою волю, яка обов'язково буде виконана.

Коли ми не знаємо, що робити, – шукаймо всім серцем Бога і Його волю. І Він дасться знайти.

Настав час, народилися діти, і читаємо, що «полюбив Ісак Ісава, бо здобич мисливська його йому смакувала, а Ревека любила Якова» (в. 28).

У житті дочок Божих бувають різні етапи. Буває, чоловік молиться з дружиною лицем до лица, благословляючи її і всю сім'ю, а буває – і чути не хоче про Бога або холодне до Нього, бо йому починає більше смакувати «здобич мисливська». Міняються його цілі і пріоритети. Що робити дружині?

Коли таке сталося в житті Ревеки, це не вплинуло на її цінності і пріоритети. Ісак втратив ціль, його життєвий фокус змістився, але Ревека пильнувала про співпрацю з Богом.

Тому незалежно від цінностей і пріоритетів чоловіка жінка, яка шукає Бога, продовжує з Ним співпрацювати за всяких ситуацій та обставин. Вона пильнує про духовне, а не тілесне.

Новий Заповіт про це каже так: «Бо ті, хто ходять за тілом, думають про тілесне, а хто за духом

– про духовне. Бо думка тілесна – то смерть, а думка духовна – життя та мир, думка бо тілесна – ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може. І ті, хто ходить за тілом, не можуть догодити Богові» (Рим. 8:5-8).

Ісав продав своє первородство за сочевичну юшку (Бут. 25:29-35). Він знехтував цим правом на відміну від Якова, котрий, безперечно, знав про розмову матері з Богом, тому що мудра мама завжди готує дитину до досягнення Божої цілі. І секрет такої готовності – вміння бачити невидиме як видиме: усе робити в Божій присутності.

Кожен шукає те, що дороге для нього. Ісав – юшку, Яків – виконання Божої волі. Текст із Євр. 12:16-17 відкриває, чому для Ісава шлунок був важливішим за Божу ціль: «Щоб не був хто блудник чи безбожник, немов той Ісав, що своє первородство віддав за поживу саму. Бо знаєте ви, що й після, як схотів він успакувати благословення, відкинутий був – не знайшов бо був можливості до покаяння, хоч його із слізьми шукав». Одне зі значень вжитого тут слова «безбожник» в оригіналі звучить як «доступний для гріха». А людину, яка шукає Бога, ніякі обставини не відвернуть від Нього. І саме у волі Божій вона буде захищена від усякого зла.

У другій частині конференції сестри отримали відповіді на різні життєві питання і разом шукали Бога в молитві, прохаючи про спасіння всіх, хто дорогий їхнім серцям.

Час збіг, як одна мить. Як це буває завжди в таких спілкуваннях, розходиться не хотілося. Будемо вірити, що попереду ще не одна така зустріч. Ну, і безперечно, на нас чекає також немало життєвих іспитів, які періодично доводиться складати всім дітям Божим. І такі-от конференції – добра теоретична підготовка до всіх випробувань.

Тож хай допоможе нам Отець засвоїти теорію так, щоб вміння застосовувати її на практиці.

Людмила Бендус.

ВИМКНІТЬ СВІЙ ТЕЛЕФОН

Щодня спілкуюся з десятками людей за допомогою текстових повідомлень, дзвінків або відеочатів. Завдяки спеціальним програмам я можу розмовляти через смартфон із друзями на іншому кінці світу.



Проте в цифровій епохи є тіньова сторона. Те, що спочатку служило як допомога, обернулося тиранією. Безліч людей стали рабами телефонів. Вони використовують їх, щоб читати, дивитися телевизор, робити покупки, замовляти їжу, грати в ігри, ознайомлюватися з новинами, перевіряти факти, оплачувати рахунки, стежити за погодою і прокладати маршрут до місця призначення. Іноді я відчуваю, як людство існувало за часів паперових карт, телефонних будок і традиційних магазинів.

Смартфони значно спростили спілкування, але при цьому вони його зіпсували. Я бачив компанії друзів, що сидять разом в кафе, зібрані за одним столом, але при цьому кожен залишався відокремленим, втупившись у свій телефон. За допомогою SMS, дзвінків, чатів і соціальних мереж ми іноді ігноруємо найважливіших для нас людей.

Ми стали «експертами» в багатозадачності. Люди одночасно говорять по телефону з однією людиною і наживо з іншою; або пишуть повідомлення за кермом. Навіть під час богослужінь люди переглядають інтернет не для того, щоб відшукати біблійні вірші, а щоб перевірити нові повідомлення в соцмережах.

Ми непоправно відволікаємося. Ми всюди й ніде. При всій нашій цифровій грамотності ми розучилися піклуватися. Ми знаємо, як завантажити додаток, але забули, як зосередитися на тих, кого любимо. Якщо ви в цьому впізнали себе, рекомендуємо зробити наступні три кроки, щоб відновити людський контакт.

Три кроки

Змініть налаштування. На головному екрані свого телефону є кнопка «Не турбувати». Я часто нею користуюся. Якщо ви вечеряєте в колі сім'ї, зустрічаєтесь з кимось у кафе або збираєтесь невеликою компанією, вам не потрібно чути сигнали про повідомлення або дзвінки, які надходять. Якщо хтось із ваших близьких не перебуває в лікарні, поставте телефон

на безгучний режим. Звичайна ввічливість вимагає, щоб ви приділяли пріоритетну увагу людям, які перебувають безпосередньо поруч з вами.

Привітність дивитися в очі. Я помітив, що молодим людям не завжди комфортно дивитися в очі іншим. Ми так звикли писати текстові повідомлення, сидіти за анонімними водіями Uber-таксі або замовляти їжу за стійками фастфуду, що просто не знаємо, як дивитися комусь в очі й вести змістовну бесіду. З усіма нашими сучасними комунікаційними можливостями ми стали найроз'єднанішим поколінням в історії.

Коли я проводжу консультацію або просто незаплановану бесіду, моя мета – спонукати цю людину відчувати себе особливою. Я дивлюся їй в очі, ставлю запитання, звертаю увагу на деталі й глибоко взаємодію. Якби я постійно дивився у свій телефон під час розмови, я б цим грубо заявив: «Мені немає до тебе діла». Коли Ісус побачив Нафанаїла, Він розповів про нього деякі деталі. Коли вони зустрілися, Ісус сказав: «Я бачив тебе ще давніше, ніж Пилип тебе кликав, як під фіговим деревом був ти» (Ів. 1:48). Нафанаїл був вражений таким щирим інтересом Ісуса. Цей маленький жест змінив його життя. Якщо ви хочете виявити любов, залишайтеся сфокусованими на людині.

Навчіться слухати обома вухами. Коли кілька років тому мій літній батько отримав черепно-мозкову травму, він втратив здатність фільтрувати фонні шуми. Кожен звук сприймався з однаковою силою, чи то була людина, яка говорить поруч, чи шум побутової техніки в іншій кімнаті, чи потяг, який проїжджав за милю від нього. Він чув всі звуки однаково, тому не міг зосередитися.

Сьогодні багато людей втратили здатність зосереджуватися. Ми занадто легко відволікаємося. Ми втрачаємо здатність слухати.

Це відволікання насправді є формою лінощів. Ми занадто недисципліновані, щоб зосередитися на чомусь одному, а це може зіпсувати стосунки. Якщо люди бачать, що ви постійно відповідаєте на текстові повідомлення або переглядаєте повідомлення на телефоні під час розмови, вони відстороняться. Адже ваша позиція стосовно них очевидна: вони не заслуговують вашої уваги.

Старе ірландське прислів'я говорить: «Бог дав нам два вуха і один рот, тому ми повинні слухати удвоє більше, ніж говорити». Проаналізуйте свої комунікативні звички. Людям у цьому мінливому й розсіяному світі потрібно з кимось поговорити. Їм потрібно вуха, що чує, і плече, на якому можна поплакати. Коли ви вимкнете телефон, подивіться співрозмовнику в очі й уважно слухайте – він може відкрити своє серце і попросити вас розповісти йому секрет вашої невідомої доброти.

Дж. Лі Грейді.

КОЖНОМУ – ЗА СПРОМОЖНІСТЮ ЙОГО

У крилатому вислові «Бог без нас робити нічого не хоче, ми без Бога робити нічого не можемо» – один із найголовніших принципів взаємодії Бога зі Своєю Церквою для втілення Його волі та розбудови Царства Божого на землі.

Часто люди запитують: «Якщо Бог є, то чому Він дозволив цьому статися?», «Якщо Він люблячий, то чому не стримає навалу зла, ненависті та жорстокості?», «Якщо в Нього істина, то чому стільки навкруги неправди?».

Чи хотів би Бог змінити світ? Безумовно. Чи вистачає в Нього для цього сил та можливостей? Звичайно. Але для реалізації всіх Його замислів відносно людства існує Церква, яка є «Його тіло, повня Того, що таке все існують» (Еф. 1:23).

Ісус Христос вказував на пряму залежність ефективності християн від спорідненості з Ним: «Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете. Я – Виноградина, ви – галуззі! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви» (Ів. 15:4-5).

Багато добрих бажань, намірів та мрій так і залишаються невідомими через неспроможність людини зробити це самотужки. Бог – це та генеруюча сила, яка може змінювати цей світ через християн, бо «кожному дається виявлення Духа на користь» (1 Кор. 12:7). Проте для цього їм потрібно бути здатними сприймати та виявляти Його світові.

Притча про таланти – яскравий приклад. «Один чоловік, як відходив, покликав своїх рабів і передав їм добро своє. І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому один, – кожному за спроможністю його» (Мт. 25:14-15).

Невдоволення поглядом того, хто отримав три таланти, та обурення того, хто отримав один, – характерні для багатьох наших сучасників. А проте не амбіції та інтереси визначали кількість отриманих талантів, а спроможність послужити ними.

Далі події розвивалися так: «А той, що взяв п'ять талантів, а в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете. Я – Виноградина, ви – галуззі! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви» (Ів. 15:4-5).

Далі події розвивалися так: «А той, що взяв п'ять талантів, а в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете. Я – Виноградина, ви – галуззі! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви» (Ів. 15:4-5).

певних ресурсів тощо. Ми хочемо, але не можемо. Інколи у нас є все, але ми розуміємо, що наші кошти, засоби, ресурси, знання не відповідають меті, не дадуть користі або будуть неправильно чи неналежно сприйняті. Ми можемо, але не хочемо.

У Слові Божому зустрічаємо один із таких випадків. Послання до євреїв починається так: «Багато разів і багатьма способами в давнину промовляв Бог до отців через пророків, а в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина...» (Євр. 1:1-2). Бог говорив до Свого народу часто і різноманітно. Чому ж не багаті хто може похвалитися тим, що часто Його чує? Це може бути викликано двома причинами: Бог перестає говорити через небажання Його слухати, або люди стають неспроможними почути Його, розпізнати голос Господа, зрозуміти, в якій спосіб Він говорить.

У контексті цього ж послання автор робить відступ та вказує на прикре становище християн: «Про це нам би треба багато казати, та висловити важко його, бо нездібні ви стали, щоб слухати. Ви бо за віком повинні бути вчителями, але ви потребуєте ще, щоб хтось вас навчав перших початків Божого Слова. І ви стали такими, яким потрібне молоко, а не страва тверда. Бо хто молока вживає, той недосвідчений у слові праведності, – бо він немовля. А страва тверда – для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло» (Євр. 5:11-14).

Тому кожному з нас варто оцінити свій духовний стан, рівень своїх спроможностей і готовність виконувати покликання.

І. К.



ЩО СТАЛОСЯ З ДИНОЗАВРАМИ

Коли закінчився всесвітній потоп, Ной, його сім'я і тварини вийшли з ковчегу (Бут. 8:15-17). Таким чином, динозаври почали нове життя в новому післяпотопному світі; їм, як і іншим тваринам, належало розмножуватися і, йдучи все далі від місця, де зупинився ковчег, наново заселяти землю. Нащадки цих динозаврів – ті самі дракони, про яких збереглося безліч легенд. Проте світ, до якого ввійшли динозаври, істотно відрізнявся від допотопного. І виживати в ньому було куди важче.



Людей, і тварин чекала «перевірка на міцність». Багато рослин і тварин на нашій планеті не пройшли цього випробування і вимерли – через людську діяльність чи внаслідок суворих умов довілля. Багато рослин і тварин вимирають і нині. Динозаври теж не витримали цієї «перевірки». Учені-християни називають цілий ряд причин зникнення динозаврів. Ось деякі з них.

По-перше, динозаврів було не так вже й багато. У міру того, як палеонтологи знаходили все нові й нові останки, вони прагнули кожен фрагмент, який хоч чимось відрізнявся від попередніх, ідентифікувати з раніше невідомим видом – настільки великим було жадання відкриттів.

По-друге, далеко не всі із змодельованих ученими видів існували насправді. Мали місце навіть фальсифікації – як навмисні, так і неусвідомлені. Найбільшою місифікацією в палеонтології стало відкриття гігантського ящера – бронтозавра. До знайдених у 1879 році фрагментів скелета був доданий череп, виявлений за шість кілометрів від першої знахідки. Залишалося тільки здогадуватися, як він міг туди потрапити. І лише в 1979 році вдалося точно встановити, що цей череп насправді належав апатозавру, тоді як сам скелет – диплодоку. Але навіть тепер, коли бронтозавр прибраний з експозиції Інституту Карнегі і вже не згадувався в «Новому словнику динозаврів» Дональда Глута (1982 рік), у багатьох країнах школярі продовжують вивчати, а музеї – виставляти тварину, яка ніколи не існувала.

Виділяють усього декілька типів гігантських ящерів, які дійсно жили на землі. У першу чергу, це брахіозаври, тиранозаври, диплококи та алозаври. Проте з часом гігантські ящери неминуче стали зменшуватися в розмірі. Як свідчить Священне Писання, до потопа люди жили

дуже довго, у післяпотопний час тривалість життя швидко скоротилася. Якщо Ной прожив 950 років, то Авраам помер, коли йому було 175 років, а Йосип, правнук Авраама, – у віці 110 років. Коротшим стало життя і тварин. А тепер згадаємо про дивну здатність рептилій – вони продовжують рости протягом усього свого життя. От і виходить, що чим менше жила рептилія, тим меншого розміру вона встигала досягти.

Великих трав'яних ящерів ставало все менше і менше ще й через те, що післяпотопна рослинність змізерніла порівняно з допотопною тропічною рослинністю. Великим тваринам доводилося витрачати значно більше зусиль, щоб прогодуватися.

Але основною причиною зникнення цих колишніх гігантів стала, мабуть, не екологічна причина. Популяції наземних ящерів найімовірніше витіснила безперервно зростаюча кількість людей. Відгомони останніх баталій за сфери проживання якраз і знаходимо в стародавніх хроніках, епосі та переказах про драконів, з яких люди зазвичай виходили переможцями.

Унаслідок міграції людей, яка триває з вавилонських часів, сьогодні до списку видів тварин, що зникають у Південно-Східній Азії, занесені тигри, носороги і слони. Епічні оповіді про доблесних індонезійських витязів, які вбивають тигрів і слонів, дивним чином нагадують стародавні перекази про святого Георгія і дракона, про Беовульфа та про інших персонажів, які перемагали драконів заради порятунку людей від цих «чудовиськ».

Дивно, однак, що людей так цікавить, чому вимерли динозаври, і абсолютно не хвилюють причини вимирання інших тварин і рослин. Людей вражає зовнішній вигляд динозаврів. На цьому й зіграли еволюціоністи. Світ заповнила еволюційна пропаганда, яка вибрала динозаврів як головний приклад.

Якщо запитати співробітників зоопарку, навіщо потрібні програми порятунку тварин, що зникають, то у відповідь почуєте приблизно наступне: «Та це ж зрозуміло! Ми втрачаємо тварин. Види вимирають один за другим. Треба врятувати хоча б тих, що залишилися».

Запитавши, чому ж вони вимирають, ви почуєте: «Та це ж зрозуміло! Їх

вбивають; їм бракує їжі; люди знищують їх звичне оточення; хвороби; погіршення умов довілля; катастрофи – наприклад, повені, – та хіба мало причин!».

Але чому вимерли динозаври, вони не знають. Учені висувують десятки гіпотез, але для науки, яка відкидає Біблію, вимирання динозаврів і досі залишається нерозв'язною таємницею. Найпопулярнішою стала теорія про падіння астероїда (метеорита), яке і погубило динозаврів. Але при цьому виникає питання, чому жили інші рептилії? На це еволюціоністи відповідають не в змозі.

З біблійної ж точки зору таємниці зникнення динозаврів не існує. Скам'янілості, що містяться в осадових породах, – це не «літопис» еволюції і вимирання динозаврів, які тривали мільйони років, а свідчення масового поховання внаслідок всесвітнього потопа.

Чи вимерли динозаври?

Усупереч усім несприятливим обставинам, зникли не всі динозаври. Крокодили (які сягають завдовжки семи метрів) і дракони острова Комодо цілком справедливо можна назвати динозаврами, які дожили до нашого часу. І, мабуть, чимала кількість екзотичних рептилій ховається (хоча не завжди вдало) у глибинах морів і океанів.

З давніх часів до нас дійшла безліч безперервних свідчень про зустрічі з морськими чудовиськами. Починаючи з часів Першої світової війни ці свідчення часто документально підтверджені. Мабуть, найзнаменитішою подією у цій сфері став улов японського риболовецького судна «Зуро Мару» у водах Нової Зеландії, мережі якого принесли 10 квітня 1977 року з трьохсотметрової глибини недавно загиблого (труп лише почав розкладатися) плезіозавра. Знахідка була оголошена головним науковим відкриттям року, на її честь була навіть випущена спеціальна поштова марка. Довжина тіла тварини становила близько десяти метрів, вага – близько двох тонн. Прекрасно збереглися чотири метрові плавники. Природно, плезіозавр не міг жити в морських глибинах в одному екземплярі. Напевно існує ціла популяція цих істот, що уникають зустрічі із сучасними судами. І лише випадково зачеплене мережею мертве тіло дещо відкрило одну з таємниць морських глибин.

Учених-християн ці відкриття ніскільки не здивували. Не здивуються вони і тому, якщо в наш час хтось знайде живого динозавра, десь у віддалених і важкодоступних місцях – наприклад, в африканських джунглях. А от серед прибічників теорії еволюції це напевне викличе шок.

ВЛАДА ПІВНІЧНОЇ КОРЕЇ Є СПІВУЧАСНИКОМ КАТУВАНЬ, ВБИВСТВ ТА РАБСТВА – ЙДЕТЬСЯ ПРО ЙМОВІРНИЙ «ГЕНОЦИД»

Дослідження міжпартійної парламентської групи Великої Британії з питань Північної Кореї показало, що чиновники, які працюють з диктатором Кім Чен Ином, причетні до вбивств, катувань, рабства та релігійних переслідувань і чинять злочини проти людства.

Відомі дані про «вбивства, катування, нелюдське або таке, що принижує гідність, поводження чи покарання; сексуальне та гендерне насильство включаючи зґвалтування та сексуальне насильство, торгівлю сексом, примусові аборти та вбивства дітей; сучасне рабство; переслідування на основі релігії чи переконань тощо», йдеться у звіті.

У звіті зазначається, що «є підстави вважати, що деякі звірства досягають порогу геноциду, особливо стосовно трьох груп: християн, напівкитайських дітей, та «ворожої» групи».

«Деякі затримані жінки повідомляли про те, що вони зазнавали або спостерігали сексуальне насильство, включаючи зґвалтування в місцях тримання під вартою та допитах. Агенти поліції, таємної поліції та прокуратури, які відповідали за їх особистий допит, торкалися їхнього обличчя та тіла... Жінки не могли чинити опір, бо їхня доля була в руках цих людей».

У звіті закликають уряд Великої Британії

«оцінити випадки можливих злочинів геноциду» і «забезпечити всебічну гуманітарну допомогу всім, хто постраждав від злочинів, що здійснюються в КНДР». Всепартійна парламентська група закликає уряд Великої Британії «переглянути варіанти підзвітності за злочини в КНДР» і «максимально використати свої санкційні режими для оскарження окремих винних».

Упродовж багатьох років Північна Корея є найгіршою країною у Всесвітньому списку спостереження Open Doors США, коли йдеться про переслідування християн. За неповними підрахунками, від 80 до 120 тисяч людей утримуються у трудових та політичних таборах в межах Північної Кореї.

Не існує однозначних оцінок того, скільки людей загинуло в північнокорейських політичних таборах. Але політичний аналітик Олівія Енос ввпевнена, що їх кількість коливається від 400 тисяч до багатьох мільйонів.

christianpost.com.

ЩОДНЯ В НІГЕРІЇ ВБИВАЮТЬ 17 ХРИСТІЯН

Цей рік став рекордним з огляду насильства щодо християн у Нігерії.

Одна з позаурядових організацій, що провадить діяльність задля верховенства права в цій країні (Intersociety Rule of Law), опублікувала звіт, який свідчить, що з січня до липня цього року в Нігерії вбили майже три з половиною тисячі християн, викрали понад три тисячі людей та зруйнували близько 300 церков.

Ці цифри показують, що насильство щодо християн у Нігерії різко зростає, навіть порівняно з минулим роком, коли, за даними організації Open Doors, був встановлений рекорд вбитих послідовників Христа. Тоді їх також загинуло понад три з половиною тисячі, але цього року, згідно з даними Intersociety Rule of Law, більшість жертв вбили лише за перші 200 днів.

У звіті припускається, що друга половина 2021 року буде рекордною в цьому відношенні. Винуватці насильницьких

злочинів – ісламські радикали з так званої Ісламської держави, угруповання «Боко Харам» і пастухи фулані.

За даними американського Інституту релігійної свободи, християнам у Нігерії небезпечно жити в більшості регіонів країни.

З 2015 року переважно на півночі та центральній частині країни знищили понад дві тисячі церков, а від чотирьох до п'яти мільйонів послідовників Христа були змуснені покинути свої домівки. За цей період у Нігерії вбили 12 тисяч християн.

Католицький олядач.

ІНШІ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Коли ми плекаємо страх Господній, у наше життя приходять Божі благословення. Мудрість – адже мудрість і страх Господній не можуть бути розділені. Духовне очищення – бо страх Господній як духовний антисептик вбиває все, що шкодить нашому життю.

Ведення і настанови від Бога – Господь обирає Собі учнів на підставі характеру. «Хто та людина, що боїться Господа?» – таку навчатиме Бог.

Довге і добре життя. Недостаткові роки жалюгідного існування. Але страх Господній дає і довге, і добре життя.

Звільнення від усіх інших страхів.

Та є ще інші благословення, які витікають з цього джерела – із страху Господнього. Страх Господній – це фонтан життя, який приносить численні благословення.

«Страх Господній веде до життя, і хто його має, той ситим ночує, і зло не досягне його» (Пр. 19:23).

Чи багато ви знаєте людей, які задоволені своїм життям? Як ніколи не засмутовуються, ніколи не втрачають перемоги, яких ніколи не охоплюють депресія чи негативні емоції? Як завжди задоволені, повні миру і почувуються в безпеці? Це не означає, що в них немає проблем і спокус. Але вони мають усередині себе щось, що дає їм додаткову силу і мир. Це страх Господній.

«Заплата покори і страху Господнього, це багатство, і слава, й життя» (Пр. 22:4).

Кожен із цих трьох компонентів бажаний вже сам по собі, то яким же потужним є їх поєднання. Зауважте: слово «життя» в Біблії дуже часто

згадується в поєднанні із страхом Господнім.

«Нехай серце твоє не завидує грішним, і повсякчас пильнуй тільки страху Господнього, бо існує майбутнє, і надія твоя не загине» (Пр. 23:17-18).

Це хороша порада: жити в страху Господньому повсякчас, плекатися йому, ходити в ньому. Нехай він буде основою вашого погляду на все, що оточує. Нехай він буде основою вашої оцінки всього, що ви робите. Живіть у страху Божому. Не задріть грішником. Немає в них нічого такого, у чому ви б справді мали потребу, якщо ви ходите у страху Господньому.

Тому що є майбутнє, і надія ваша не пропаде. У вас надійне майбутнє. Ви не повинні тривожитися про те, що вас чекає в майбутньому. Бог потурбується про вас. У Нього є план для вас. У Нього є місце для вас. Не лише у вічності, але в часі. Бог піклується про тих, хто живе постійно в страху Господньому.

Як набути страху Господнього?

Передусім це залежить від вашого рішення. Дуже часто ми приділяємо багато уваги і надаємо багато значення своїм емоціям. Ми дозволяємо їм управляти нами, хоча найважливіші речі в нашому житті стаються в результаті рішення, а не емоцій. Та часто, коли ми занадто піклуємося про свої емоції і настрої, ми не приймаємо правильних рішень, вони розпливчасті й і туманні. Щоб культивувати страх Господній потрібно ясне, гостре, тверде рішення нашої волі. Усе починається з рішення.

Ось як пояснює це питання Книга Приповістей: «Бо кликала я, та відмовились ви, простягла була руку свою, та ніхто не прислухувався! І всю раду мою ви відкинули, картання ж моє не схотіли! Тож у вашім нещасті сміятися буду і я, насміхатися буду, як прийде ваш страх».

Коли прийде ваш страх, немов вихор, і привалиться ваше нещастя, мов буря, як прийде недоля та утиск на вас, тоді кликати будуть мене, але не відповім, будуть шукати мене, та не знайдуть мене, за те, що науку зневажили, і не вибрали страху Господнього, не хотіли поради моєї, погорджували всіма моїми докорами! І тому хай ідуть вони з плоду дороги своєї, а з порад своїх хай насичаються, бо відступство безумних заб'є їх, і безпечність безтямних їх вигубить! А хто мене слухає, той буде жити безпечно, і буде спокійний від страху перед злом!» (Пр. 1:24-33).

Мудрість викорає людям за те, що вони відкинули її. Потім Господь в особі мудрості каже: тоді й Я посміюся з вашої загибелі... Зверніть увагу на слова: «... за те, що науку зневажили, і не вибрали страху Господнього». Страх

Господній необхідно вибрати, він приходить у результаті рішення. Він не з'явиться просто сам по собі. Він не приходить випадково. Це щось, залежне від вашого рішення.

Наприкінці цього уривка Бог каже, що той, хто слухається Його, житиме в спокої і безпечно, не боячись зла. Таке життя обіцяне всім, хто культивує страх Господній. Проте потрібно зробити вибір, прийняти рішення.

Таке рішення – вододіл у житті людини. З одного боку – спокій, безпека, щедра задоволення, довге життя, честь. З іншого – розчарування, страх, тиск, нездатність впоратися із ситуацією, невпевненість у майбутньому, занепокоєння, неврози, все що з'їдає життя, знищує її особистість.

Хай буде так!

Суть страху Господнього сконцентрована в наступних словах: «Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства. Хай не буде тобі інших богів передо Мною!» (Вих. 20:2-3).

Це рішення, яке ми робимо у сфері своїх особистих взаємин із Богом: «Ти – мій Бог, і в моєму житті немає нічого, що я ставлю на один рівень з Тобою. Ніщо не може сперечатися за Твоє право на мою волю, на мій послух. Я визнаю Тебе своїм Богом, повністю і беззастрешно. Я Тобі підкорятимуся, виконуватиму Твої веління, бо Ти і тільки Ти є моїм Богом».

Якщо ми – батьки, то на нас лежить відповідальність вчити страху Господньому наших дітей. Якщо ми – пастирі або духовні лідери, ми повинні вчити страху Господньому народ Божий.

І хай буде так!



БОГ І МІЙ ОДЯГ: ЗАГЛИБЛЮЮЧИСЬ У СУТЬ СКРОМНОСТІ

Мода 1970-х років стрімко повертається. Та епоха, коли модно було носити стиль гіні і бохо з такими елементами, як пончо, взуття на платформі, народні сукні з візерунками, плетені аксесуари або аксесуари з бахромою, багаторівневі стрижки. У спекотну погоду модно було носити короткі топси і тісні шортики.

Для тих, хто пропустив цей тренд, коли він був у моді останній раз, скажу: шортики – це дуже коротенькі шорти (мікрошорти) із розкішних тканин, наприклад, з оксамиту чи атласу. Вони були на піку моди, коли я була підлітком. Кожна дівчина, яка вважала себе модною, оновлювала свій образ цим шикарним предметом гардероба. Вирішивши стати такою ж класною, як і мої однолітки, я на автобусі поїхала в місцевий торговий центр, щоб купити собі пару таких модних новинок.

На вітрині побачила ідеальні атласні шортики з флуоресцентно-рожевими квітами. Вони коштували дорожче, ніж мені хотілося, але виглядали абсолютно приголомшливо і, напевно, викликали б захоплення. Тому я ретельно відраховувала свої кровно зароблені гроші, щоб зробити покупку.

Але ейфорія тривала недовго. Батьки назвали мою модну покупку нескромною і непристойною. На їхню думку, шорти були занадто короткі. І мене відправили назад до торгового центру, щоб повернути покупку.

Поліція скромності

Тоді мені сказали перше правило скромності в одязі: мої шорти не можуть бути коротшими, ніж ширина п'яти моїх долонь над колінами. Я пам'ятаю, як стояла в примірочних і відміряла дозволена довжину, при цьому пальці розставляла вільніше, щоб ширина моєї долоні вишла якомога більше, намагаючись знайти шортики, які би підійшли під цей майже неможливий стандарт.

Скромність. Від цього слова я здригалася. Чому саме дівчатам і жінкам потрібно одягатися пристойно? Мені це здавалося несправедливим. Моїм п'яти братам не доводилося терпіти нескінченні перевірки гардероба. Я ж не винна, що деякі хлопці не можуть контролювати свої очі. Чому я повинна нести відповідальність за їх думки?

У церковних зібраннях обговорення на тему пристойності фокусуються переважно на жіночому одязі. Багато вчителів підкреслюють, що чоловіки стимулюються візуально. Жінкам кажуть, що якщо вони одягаються надмірно сексуально, то можуть спокушати до гріха своїх братів-християн і самі можуть опинитися в сексуальному гріху.

Таким чином, тема пристойності в одязі часто зводиться до питання про те, як найкраще допомогти чоловікам уникнути спокуси: наскільки низько буде занадто низько? Наскільки коротко буде занадто коротко? Наскільки обтисле буде занадто обтислим? Наскільки прозоре буде дуже прозорим? Скільки відкритого тіла залишати, щоб не було занадто багато відкритого тіла?

Жінки можуть бути найгіршими критиками одна для одної. На церковних зібраннях самопроголошена поліція скромності потайки перевіряє, у що всі одягнені, щоб визначити, чи винна котрась із сестер в злочині проти братів (жінки, ви розумієте, про що я).

У мене були зустрічі з поліцією пристойності. Я була дружиною молодого пастора, коли одна сестра з найкращих спонукань докорила мені за «гріх» – на мені була спідниця-олівець. Безжалюзна оцінка мого гардероба призвела до того, що я почала носити мішкуваті довгі сукні і, на велике розчарування мого чоловіка, це тривало майже два роки.



Довжина спідниць і серця

Жінки, які виростили в церкві, добре знають біблійне повеління одягатися скромно.

«Так само й жінки, у скромнім убранні, з соромливістю та невинністю, нехай прикрашають себе не плетінням волосся, не коштовними шатами, але добримі вчинками, як то личить жінкам, що присвячуються на побожність» (1 Тим. 2:9-10).

Ми неодноразово чули це застереження. Коли я сказала подрузі, що мене попросили написати статтю про скромність, вона зітхнула, заклала очі й сказала: «Серйозно? Більше нема про що писати?».

Я зрозуміла. Ця тема може наводити тугу. Бо надто часто скромність подається як дотримання формальних правил. Більш того, ці правила дещо довірливі. Вони відрізняються від місця до місця, від церкви до церкви, від культури до культури, від ситуації до ситуації й від людини до людини. Проте якщо християнка їх порушить, її можна буде притягнути до відповідальності, а її святість буде поставлена під сумнів. Поліція скромності створила погану репутацію скромності.

Мені здається, що акцент на те, як жінкам варто і як не варто одягатися, випускає з уваги важливий момент. Скромність і пристойність більше пов'язані зі станом наших сердець, ніж із гардеробом. Більше того, пристойність в одязі вимагається не тільки від жінок. У Біблії це стосується і чоловіків.

Загальний стандарт

Деякі багаті жінки з церкви в Ефесі одягалися неналежним чином. Їх одяг був розкішним, прекрасним – надмірними, а зачіски – екстравагантними. У 1 Тим. 2:9-10 Павло закликає цих жінок одягатися відповідно до християнського характеру. Він використовує три грецькі слова, щоб допомогти їм зрозуміти, що означає благочестивий одяг. Їх одяг повинен бути kosmios, aidos, і sophrosune – пристойним, сором'язливим і цнотливим.

Ці три терміни тісно пов'язані; у них багато перекладаються значень. Вони виразно дають жінкам цінну інформацію про те, який одяг носити, а який – ні. Але в них набагато ширше застосування.

Всього через кілька віршів після настанови жінок одягатися пристойно і цнотливо Павло наставляє єпископів бути благочинними (або пристойними – kosmios) і цнотливими (1 Тим. 3:2). Пристойна поведінка і цнотливість (або утримання) – це риси, які повинні проявляти всі, хто любить Христа (Рим. 13:13; Гал. 5:23).

А як же скромність? Хіба скромність властива винятково жінкам і жіночому одязу?

Форма слова aidos (сором'язливий, скромний) з 1 Тим. 2:9 також зустрічається в деяких рукописах Послання до євреїв 12:28 – «... нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо aidos». Але в інших рукописах тут використовується слово deous замість aidos, і більшість вчених приймають його за вихідне прочитання. Тому перекладачі перекладають це слово як «благочестивість», «страх перед Богом», а не «скромність».

У будь-якому разі, таке використання слова aidos

передбачає, що суть скромності й благоговіння переплітаються. Ми повинні скромно поклонятися Богу. Тобто з належною повагою і повагою, а не з зухвалістю, нахабством або безсоромним почуттям власної важливості. Більше того, використання цього слова припускає, що ранні християни розглядали скромність як благочестиве ставлення, яке впливало не тільки на те, як одягалася жінка. Насправді все, що робить віруючий, має виникати від прекрасної і скромної манери поведінки.

Коли Павло писав жінкам в Ефесі, що їхній одяг повинен бути сором'язливим (або скромним), він не говорив про якісь особливі стандарти щодо жінок або жіночого одягу. Він вказував на те, що віра жінки повинна впливати на вибір її гардеробу так само, як і на всю її поведінку.

Її одяг повинен бути пристойним і скромним, демонструвати цнотливість, тому що це загальний стандарт християнської поведінки. Цей стандарт поширюється і на чоловіків.

Три ключові питання

Зверніть увагу, що Павло не приєднався до поліції пристойності. Він не встановив правил зовнішнього вигляду. Він не сказав жінкам в Ефесі, що виріз на тогах повинен прикривати ключиці або що поділ може бути тільки на певному рівні вище щиколоток. Він не уточнив, скільки кіс, скільки золотих або скільки перлів може носити скромна жінка.

Ні. Він перевів обговорення на значно глибший рівень. Біблія встановлює стандарти для благочестивого одягу, які значно перевершують дотримання набору правил. У ній просять прояву благочестя, а не тільки показного. І для цього ми повинні перейти від обговорення довжини наших спідниць до розгляду стану наших сердець. Три питання з 1 Тим. 2:9-10 допомагають перевірити, чи все правильно з нашим серцем, коли ми вибираємо, у що зодягтися.

Належно чи неналежно?

Грецьке слово kosmios означає «пристойне» і «заслужує на повагу». Основна турбота Павла в тому, щоб наш одяг узгоджувався з нашим характером як дітей Божих. «Заслужує на повагу» означає, що, з точки зору Бога, іншим людям легше, а не важче висловлювати нам свою повагу.

Це слово спонукає нас дивитися з перспективи вічності на прийняття повсякденних рішень. За словами Павла, благочестиві жінки дотримуються абсолютно іншого підходу в одязі, ніж жінки, які не знають Ісуса Христа. Вони одягаються відповідно до свого християнського характеру.

Наш Господь бажає, щоб Йоґо дочки були сліпуче красивими. І Він постійно підкреслює, що краса жінки – і те, як вона себе прикрашає – починається зсередини. У серці ми одягаємося в Христа і Йоґо одяг. Тому благочестива жінка набагато більше стурбована своїм духовним виглядом, ніж зовнішнім. Праведність Христа – це той одяг, який вона надягає, щоб інші могли це бачити (Рим. 13:14).

Духовна краса – це реальність. Фізична краса – символ цієї реальності. Наш зовнішній одяг має другорядне значення, але він не позбавлений важливості, оскільки свідчить про наш духовний одяг. Те, що ми надягаємо, «личить жінкам, що присвячуються на побожність» (1 Тим. 2:10). Зовнішнє має відбивати внутрішнє і відповідати йому.

Пристойно чи непристойно?

Як вже згадувалося раніше, aidos – це біблійне слово, яке перекладається як «сором'язливість», «скромність», і означає належну повагу і пошану. Це повна протилежність зухвалості, зарозумілості, нахабства або безсоромному почуттю власної важливості. Aidos включає в себе внутрішню стриманість, тобто відразу до всього, що непристойно в Божих очах.

Одягатися скромно означає, по-перше, що ми не опираємося Богу. Ми вибираємо одяг, який для Нього пристойний, а не зухвалий, спокусливий і такий, що прославляє наготу. Одягаючись пристойно, ми розуміємо – Бог наперед хотів, щоб одяг покривав нашу оголену шкіру, а не привертав до неї увагу. Ми прикриваємо її з повагою до Нього, Євангелія, інших людей і з повагою до того, ким Він хоче, щоб ми були.

Наш одяг повинен розповідати правду про Євангеліє. Він показує світові, що Ісус покриває наш сором і робить нас гідними. Наш одяг покриває нашу наготу, як одяг Христа покриває наш гріх (Об. 3:18).

Пристойно одягатися означає, що ми згодні з нашим Господом щодо справжньої мети одягу і смиренно відмовляємося від своїх особистих інтересів, одягаючись так, щоб це звеличувало Ісуса.

Помірно або надмірно?

Побожні жінки цнотливі – і у своїй поведінці, і в одязі. Вони стримують свої пориви й уникають божевільних крайнощів у моді, зачісках та макіяжі. Вони не витрачають шалені суми грошей і не набивають свої шафи величезною кількістю одягу. Як і у всьому, що вони роблять, рішення про одяг вони приймають, керуючись святим почуттям поміркованості, простоти і стриманості.

Розуміння сенсу одягу і три питання: «Це слушно?», «Це пристойно?», «Це помірно?» – допоможуть розібратися, що вдягти. І не забудьте підключити до процесу свого Помічника. Святий Дух піклується про ваш одяг. Він справді зацікавлений у тому, щоб ви прикрашали своє тіло у манері, яка прославляє Христа.

«Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе в вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в дусі своєму, що Божі вони!» (1 Кор. 6:19-20).

Одяг не призначений для того, щоб акцентувати на нас. Духовний одяг і краса – це реальність. Фізична краса символізує цю реальність. Жінка, чие серце стало прекрасним завдяки святості, буде із задоволенням одягатися так, як до вподоби її Господеві.

За межами формалізму і розбещеності

Цього літа світ демонструє свої останні модні тенденції. Деякі християни приєдналися до поліції скромності і визначають, чи достатньо прикривають сестри своє тіло. Інші повстають проти будь-яких спроб обмежити жіночу свободу і перекласти відповідальність за чоловічу сексуальну чистоту на жіночі плечі.

Проте Біблія парює як законницькому, так і безвідповідальному ставленню до одягу. Святе Письмо закликає нас відмовитися від осудливого підходу, заснованого на дотриманні правил, а не за станом серця. Біблія також спонукує нас – як чоловіків, так і жінок – із радістю прийняти концепцію скромності й вважати її прекрасною (а не обмежувальною) чеснотою.

Мері А. Касян.

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ВИСТАВА

Євангельську історію про зцілення двох гадаринських біснуватих можна розглянути як театральну виставу. Відразу слід обмовитися, що в такому підході немає нічого негожого і блюзнірського, зате він дозволить дещо по-іншому поглянути на вже доволі звичну євангельську історію.

Отже, зцілення двох біснуватих відбувається на тлі Галілейського озера, у доволі мальовничому краю. Основні дійові особи події – Ісус Христос, Син Божий, два гадаринські біснуваті, біси, стадо свиней, пастухи. На задньому фоні виступають місцеві жителі та Христові учні. Вистава розпочинається з прибуття

Христа човном з іншого боку озера. На березі Йоґо перестріли «два біснуваті, що вийшли з могильних печер, дуже люті, так що ніхто не міг переходити тією дорогою» (Мт. 8:28).

Утім, причиною цієї люті були біси, які, не витримавши Христової присутності, стали проситися змінити місце свого

перебування і перейти з людей на свиней. Але, як відомо, ця «оселя» виявилася для бісів тимчасовою: «І ось кинувся з кручі до моря весь гурт, і потопився в воді» (в. 32).

Саме на цей момент переважна більшість звертає основну увагу, хоча головним Христовим завданням було зцілення двох нещасних людей, а зовсім не ефектне знищення великого стада свиней. Проте Христос переплив озеро не лише заради зцілення двох біснуватих, Він прийшов до всього міста, але більшість жителів вирішили залишитися в цих подіях безмовними статистами, лише зважившись попрохати Ісуса, щоб Він полишив межі «їхнього

краю» (в. 34). Так Спаситель і вчинив, повернувшись назад до Капернауму.

А тепер час поговорити про глядачів, тобто про нас. На кого з героїв цієї вистави найбільш подібні особисто ми? Вирішувати це доведеться кожному, але слід зауважити, що вистава могла мати дещо інший фінал: якби місцеві жителі привітно прийняли Спасителя разом з учнями, то почули б з Йоґо вуст «слова життя вічного» (Ів. 6:68) і багато хто з них отримав би прощення гріхів і зцілення. Такого не сталося з гадаринськими жителями, проте цілком може статися з будь-ким із нас, якщо, на відміну від них,

ми не злякаємося Христової присутності.

«Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об. 3:20).

Варто зробити це, зважаючи на наступну Христову обіцянку: «Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Йоґо» (Об. 3:21).

Як вам таке: сісти разом із Христом на престолі? Безперечно, це набагато краще, ніж у страху ховатися від Спасителя.

god.in.ua



«ЩОБ ЗНАЛО МАЙБУТНЄ ПОКОЛІННЯ» – МІСІЯ «ГОЛОС НАДІЇ» ВІДСВЯТКУВАЛА 30-РІЧЧЯ



16-17 липня 2021 року поблизу Луцька свій 30-річний ювілей святкувала базова місія УЦХВЄ «Голос надії». Щоправда, XXIII конференція припала на 31-й рік її діяльності – 2020 року з'їзду місіонерів завадив карантин. Святковий захід, що проходив під гаслом «Щоб знало майбутнє покоління» (Пс. 77:6), зібрав понад 400 делегатів та гостей з України, Росії, Болгарії, Хорватії, США. А до онлайн-трансляції приєдналися понад чотири тисячі осіб.

Ідея створення місії «Голос надії» виникла наприкінці 80-х років серед молоді Луцької церкви ХВЄ. Перші масові євангелізації в Луцьку відбулися з нагоди святкування тисячоліття хрещення Русі – у Будинку культури, парку імені Лесі Українки, на Замковій та Театральній площах. До євангелізаційної праці долучилися багато церков області. Було вирішено створити місію, щоб об'єднати місіонерські групи та окремих місіонерів, які самостійно працювали в багатьох місцях РСРП.

Засідання щодо створення місії відбулося в березні 1990 року. Директором обрали Миколу Синюка. Першим офісом стала маленька кімната в підвальному приміщенні церкви Христа Спасителя на вул. Вороніхіна. Саме тут у лютому 1991 року побачив світ перший номер газети «Голос надії». Заснування місії дозволило значно активізувати працю у вже існуючих місіонерських точках. На середину 1992 року місіонерські групи працювали у шести регіонах РФ: Карелії, Комі, Татарії, Удмуртії, Якутії, Нижньгородській області, а також в Абхазії.

У першій конференції місії «Голос надії» 1991 року в м. Луцьку взяли участь представники одинадцяти євангелізаційних груп. 1999 року запрацювала перша місіонерська школа «Голосу надії». Місіонерська праця розширювалася, з'явилися нові точки у Сумській області, Республіці Марій-Ел, Чувашії, Кіровській, Свердловській, Мурманській, Астраханській, Іркутській областях, у Мордовії, Польщі та Болгарії.

Недавно «Голос надії» почав працювати в Рівненській та Тернопільській областях України, а також у Хорватії, Боснії і Герцеговині, Казахстані та Іспанії. Упродовж існування місії змінювалися стратегічні напрямки її діяльності. Один із періодів служіння був присвячений регіонам України, де дуже мало церков: Сумській, Чернігівській, Черкаській, Полтавській, Луганській, Дніпропетровській, Івано-Франківській, Житомирській, Херсонській, Запорізькій області та Автономній республіці Крим. Події 2014 року внесли корективи у працю місії в РФ, у Криму та на тимчасово невідконтрольній Україні територіях.

Один із актуальних напрямків служіння – країни Європи. Діяльність місії стала можливою завдяки підтримці спонсорів з України та США. З часу створення основними напрямками діяльності «Голосу надії» залишаються євангелізація,

місіонерство та відкриття нових церков.

Згідно зі статистикою, озвученою на конференції, за 30 років в місії працювали 610 місіонерів (це люди, які служили щонайменше 10 років), охоплено 392 населені пункти (15 регіонів України, 13 – Росії, а ще Казахстан, Польща, Болгарія, Боснія та Герцеговина, Іспанія, Хорватія), засновано 220 церков, збудовано 151 дім молитви, організовано 200 недільних шкіл (де навчаються понад 3000 дітей), налагоджена співпраця зі 139 навчальними закладами, 31 в'язниці, створено п'ять періодичних видань, чотири радіо і чотири – телепередачі, шість будинків для сиріт, 12 центрів реабілітації, здійснено 14 випусків місіонерської школи, а також чотири випуски міжнародної місіонерської школи. Середній вік місіонера «Голосу надії» – 38 років. 14% усіх теперішніх працівників – це ті, хто служить від початку заснування місії.

Конференція почалася з вечірнього урочистого богослужіння-відкриття. Привітати місіонерів приїхали старші пресвітери: Волині – Михайло Близнюк, Рівненщини – Олександр Коток, Івано-Франківщини – Юрій Веремій, Хмельниччини – Ростислав Мурах, почесний старійшина Степан Веремчук, директори «Місії без кордонів» Микола Богданець, «Доброго самарянина» – Ростислав Боршкович, старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко та багато інших.

Закликаючи до подячної молитви, директор місії Микола Синюк зазначив: «Колись Бог покликав на служіння нас, молодих, і ми навіть не думали, що цей шлях триватиме аж 30 років!».

Заступник директора Віталій Оніщук, згадуючи непрості реалії місіонерського служіння, проповідував на основі тексту з 1 Кор. 9:16 «Бо коли я зв'язую Євангелію, то нема чим хвалитись мені, це бо повинність моя. І горе мені, коли я не зв'язую Євангелію!». Він висловив упевненість, що кожен, хто йде за своїм покликанням, неодмінно відчуває цей обов'язок, необхідність благовісту з любові до Господа.

Вітав конференцію Микола Климчук – один із перших місіонерів, пастор нещавно відкритої церкви «Спасіння» (с. Підгайці), яка гостинно приймала делегатів. «Скільки б років не пройшло і що б не сталося у вашому житті, найперше – залишіться людьми, друге – залишіться християнами і третє – залишіться місіонерами!» – побажав він.

Традиційною частиною кожної місіонерської конференції є коротка звітність директора місії. Проте цього разу це була не просто остання статистика, а зріз за 30 років служіння. Зокрема Микола Синюк згадав місіонерів, які з трагічних причин достроково завершили своє служіння на землі. Конференція дякувала Богу в молитві за усіх працівників і за пройдений разом шлях.

Важливою частиною програми стало вручення дипломів та молитва благословення за 20 випускників цьогоорічної місіонерської школи «Голосу надії». Настави майбутнім місіонерам давав єпископ Михайло Близнюк. «Хай Бог благословить вас, дорогі молоді місіонери, виконувати до кінця свого життя три речі: берегти віру, бути свідками Ісуса Христа і служити тим даром, який дав Господь!» – підкреслив служитель.

Заключну проповідь виголосив єпископ Михайло Паночко. Він говорив про те, що кожне служіння потребує жертв і неможливо щось придбати, не віддавши. «Апостол Павло всім серцем тримався за Господа, і тому все віддав. Він каже: будучи вільним, я зробився рабом для всіх, щоб придбати. Оце генеральна лінія місіонерської праці – хай побільше буде придбано людей для Ісуса Христа! Я дуже бажаю, щоб кожен член Української Церкви ХВЄ був місіонером. Щоб народжувалися нові церкви і посилали нових і нових місіонерів. Це найкраща професія у світі – приводити людей до Бога!» – сказав служитель.

Окрім привітань гостей, спонсорів та свідчень місіонерів, учасникам зібрання представили приурочені до ювілею документальний фільм, який підготувала студія «Крок назустріч», та книгу місіонерських свідчень, які збирала редакція «Голосу надії».

Другий день конференції почався з ранкового богослужіння за участю місіонерів. Свідчили про свою працю та служили співом місіонери з Криму, Івано-Франківщини, Хорватії. Про служіння в Італії розповідав пастор зі США Іван Іванчук. «Кожен християнин проходить через випробування, – сказав він. – У Бога є план для кожного з нас, от тільки він може виконатися, а може й не виконатися. Питання в тому, що ми обираємо. Єлисей вибрав іти за Іллею. Г'єхазі спокусився грошима. Вибір піти за Господом, вибір поїхати на місію – це величезне благословення!».

Редактор газети «Голос надії» Юрій Троць проповідував про левитів – людей, вибраних для служіння, відділених від рідні. Тому на народ був покладений обов'язок піклуватися про них. «Я знаю, що кожен із вас проходить таку долину, – зауважив проповідник, – коли ви кажете: чому я поїхав із дому, чому залишив свою родину, чому недоїдаю, чому не можу одягнути своїх дітей? Але, дорогі місіонери, Господь завжди вірний! Він знаходить тих, хто годе левитів».

У семінарі «Атенська місія апостола Павла і сучасне місіонерство» доктор філософії Михайло Мокієнко заглибився у другу місіонерську подорож Павла, виносячи з неї уроки для сьогодення. «Ми як місіонери маємо бути чутливими до коригувань «згори» – зміни команди, зміни маршруту, – зазначив служитель. – А будь-яка місія починається з глибокої контекстуалізації – аналізу населеного пункту, визначення «місцевих святинь», розуміння історії, культури, релігійних процесів, що дозволить знайти «ключ» для успішного благовістя». Спікер приділив також увагу поняттю «палання духом», яке апостол Павло переживав в Атенах. «Коли збігаються «свята досада» людини і досада Бога, виникає велике бачення, – сказав Михайло Мокієнко. – Щоправда «квіпіння духом» може бути й деструктивним: ми часто хочемо все й відразу, але отримуємо нічого і поступово. Важливо мати глибоке переживання за оточення – таке, яке має Бог, – і конструктивно діяти, незважаючи на опір». На



завершення науковець поставив чотири запитання для роздумів: що бачить, що відчуває, що робить і що говорить сучасний місіонер?

Після обіду старший пресвітер Республіки Комі Федір Величко виклав семінар на тему «Божий страх». Єпископ простежив різні види страху, які впливають на людське життя (природний, людський, релігійний, бісівський), і зосередився на розкритті поняття Божого страху як вибору людини жити згідно з Божою волею. «Якщо людина чогось боїться, але не боїться Бога – то це і є насправді її богом» – зауважив служитель. Він також дав поради, як досягнути стану Божого страху – прийняти осмислене рішення, навчатися у Святого Духа, надіятися на Бога, а не на власну мудрість, практикувати Слово в повсякденному житті тощо.

Безпосередні учасники конференції і глядачі, що стежили за онлайн-трансляцією, мали можливість ставити запитання спікерам у віртуальному форматі. Під час панельних дискусій служителі відповідали на багато з них, зокрема на такі, як: «Де пролягає межа між раціоналізмом та духовністю?», «Чому успішні та освічені люди рідко стають місіонерами?», «Як долати апатію в служінні Богу?», «Якою буде місія через 10 років?», «Як місіонеру боротися з лінійною?» тощо. Зачепили й питання сім'ї, душеопікунства, внутрішньої організації та подальшої стратегії місії «Голос надії».

Божим Словом і свідченням ділився місіонер із Нижньгородської області РФ Ігор Москвич. Він порушив ряд актуальних питань служіння і особистого життя Божих працівників. «Ми молимося за інших, але так іноді хочеться, щоб хтось за нас помолвився. Нам плачуться інші, але так іноді хочеться самому комусь поплатитися. І не тому, що ми слабкі, а тому, що ми – люди», – сказав пастор.

Фінальним акордом конференції стало вечірнє богослужіння. Заступник директора місії Євген Мельничук, проповідаючи про надію на Господа, зазначив і важливість людських зусиль – бо Бог не прихильний до ледачих.

Єпископ із Криму Павло Федорук

проповідував, що кожне покоління потребує власного досвіду війни, досвіду пошуку Бога, досвіду віри. Тому кожне покоління стикається із власними викликами. «Як важливо нам мати батьківське серце, бути далекоглядними, піклуватися не лише про себе, власні інтереси, власний успіх, про те, як ми виглядаємо в очах людей, а почати більше думати про наших дітей – тих, хто прийде нам на зміну, – наголошував єпископ. – Тож будуймо так, щоб було що передати наступному поколінню. І навіть якщо ми не передамо їм місію «Голос надії», передаймо місію Бога на землі!».

Протягом двох днів на конференції служили різні музичні й вокальні колективи – духовий оркестр (м. Горохів), гурт «Левит», хор церкви «Спасіння», церкви Христа Спасителя (м. Луцьк) та багато інших.

Заключна промова директора місії Миколи Синюка була зосереджена на гаслі конференції. «Ціль Божа – певним способом передати тобі й мені знання, тому Він іноді проводить нас особливими шляхами, – підкреслив єпископ. – Наші сини і доньки в майбутньому будуть будувати з того, що ми збирали сьогодні – з того досвіду, благословень, откровенень, ревності і посвяти. Для того, «щоб знало майбутнє покоління», нам потрібно мати що передати. Потрібно спершу щось отримати. Батьки, набувайте щось, чим зможете поділитися!».

Насамкінець місіонери вийшли на сцену і, піднявши руки, молилися за своїх дітей. Через усю конференцію проходила тема гасла – увага до наступного покоління. Звертаючись до дітей місійних працівників, Ігор Москвич сказав: «Найбільша наша радість – не черговий напервний наркоман чи алкоголік, а ви, коли посвятите себе Господу! І не просто будете християнами, а понесете далі нашу естафету». А Павло Федорук перед молитвою наголосив: «Ця конференція – не тільки спогад про те, що було, але й пророцтво того, що буде. А буде з вами Божа благодать, Божа сила і Боже помозання!».

Дмитро Довбуш.
Фото – Віктор Мокійчук.



НЕ ВІДХИЛИТИСЬ ВІД ПРОСТОТИ В ХРИСТІ

Існує багато різних думок відносно того, якою повинна бути і в чому насправді полягає простота в Ісусі Христі. Не раз доводилося бути свідком, як чиюсь грубість, нахабність та неотесаність виправдували, мовляв, це прояв простоти. Дехто розуміє під простотою малограмотність, примітивізм, наївність, абсолютну довірливість, поверхневе сприйняття фактів тощо. Таким чином, простоту позбавляють раціональності, розсудливості, прагматизму та аналітичності.

Чи правильно це? І в чому насправді полягає простота в Ісусі Христі?

Говорючи коринтянам про своє занепокоєння ймовірною втраченою їх простотою, апостол Павло повертається при цьому до сивої давнини – згадає перших людей: «Та боюсь я – як змії звів був Єву лукавством своїм, щоб так не попустили ваші думки, і ви не вхилились від простоти й чистоти, що в Христі» (2 Кор. 11:3). Пряматір усіх людей ставиться як негативний приклад людини, яка була зведена лукавством змії. Відтак апостол Павло заявляє, що простота в Ісусі Христі може бути втрачена так само, як невинність Єви.

Щоб зрозуміти, що таке простота в Ісусі Христі, варто задуматися над тим, в який саме спосіб були зведені перші люди. Про це розповідається так: «Але змії був хитріший над усю польову звірину, яку Господь Бог учинив. І сказав він до жінки: «Чи ж Бог наказав: «Не їжте з усякого дерева раю?»». І відповіла жінка змії: «З плодів дерева раю ми можемо їсти, але з плодів дерева, що в середині раю, – Бог сказав: «Не їжте з нього, і не доторкайтесь до нього, – щоб вам не померти»» (Бут. 3:1-3).

Змії підійшов до перших людей із запинанням, претендуючи на свою обізнаність

щодо того, що Бог заборонив їм їсти з плодів певних дерев раю. Жінка частково погоджується з ним, адже Бог дійсно казав не їсти з дерева, що в середині раю. Разом із тим заострення уваги на «чи Бог наказав?» стає першим поштовхом до бажання переступити встановлені обмеження. Діалог розпочато, і він знайшов своє продовження спонукуванням: «І сказав змії до жінки: «Умерти – не вмере! Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов боги, знаючи добро й зло»» (Бут. 3:4-5). Ворог підкреслює, що людям не дано повне пізнання, що існує щось більше, вище, краще, тому варто переступити через «не можна», аби досягнути цього.

І це спрацювало: «І побачила жінка, що дерево добре на їжу, і принадне для очей, і пожадане дерево, щоб набути знання. І взяла з його плоду, та й з'їла, і разом дала теж чоловікові своєму, – і він з'їв. Розкрилися очі в обох них, і пізнали, що нагі вони» (Бут. 3:6-7).

Так був започаткований світ, про який через тисячоліття апостол Іван записав: «... все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиша життєва, – це

не від Отця, а від світу. Минається і світ, і його пожадливість, а хто Богу волю виконує, той повік пробуває!» (1 Ів. 2:15-17). Змії шхилив людину до егоцентризму – пожаданнє тіла (плід добрий на їжу), пожаданнє очей (плід принадний для очей) і гордість (плід дає перспективу бути значимішим, розумнішим, досягнути вищого, стати, як божество). Своєю підступністю змії викликав у людей бажання, які до цього були для них чужими.

Простота перших людей полягала в тому, що вони робили все, що хотіли. Вони не задавалися запитаннями, пов'язаними із вказівкою Бога не їсти з певного дерева. Їх це не турбувало, не викликало занепокоєння, вони почувалися вільними у своїх діях. Слова Бога були сприйняті як належне: Бог сказав – значить, так потрібно, добре та правильно. Їхні бажання збігалися з волею Божою рівно доти, поки до них не підійшов змії і не викликав сумнів та думку переступити заборонене. Їхня простота нагадувала простоту Ісуса Христа, Який думав, сприймав, відчував, бажав та чинив так, як Його Отець. Йому, як Сину Людському, не потрібно було обмежень та заборон, адже Він не те що не міг захотіти переступити волю Отця, Його б ніхто ніколи не змусив це зробити.

Тактика та стратегія диявола не змінилася й досі. І він підходить до християн сьогодні з аналогічними запитаннями, як і колись до перших людей. Багато хто з нас із власного досвіду знає, що коли йдеться про гріховні погляди, речі чи то справи, то люди на наші відмови від такого роду дій реагують словами: «Знаю, тоби ж не можна». Тобто небажання грішити розцінюється як життя під примусом, за встановленими правилами і заборонами, як страх перед вимогами Божого

Закону і загрозою покарання за їх переступ. Можливо, у житті деяких християн так і є. На початковій стадії формування твердих християнських переконань та поглядів більшість проходить через стадію, на якій потрібно навчитися розрізняти добро і зло. Вміння робити це апостол Павло називає духовною зрілістю, дорослістю віруючої людини.

Він, тобто апостол Павло, описує внутрішні протиріччя, незадоволення, дискомфорт, розчарування та постійну боротьбу людини, яка намагається вести життя, підпорядковане вимогам Закону: «Бо ми знаємо, що Закон духовний, а я тілесний, проданий під гріх. Бо що я виконую, не розумію; а бо чиню не те, що хочу, але що ненавиджу, те я роблю. А коли роблю те, чого я не хочу, то згоджуюсь із Законом, що він добрий, а тому вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені. Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу. Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені. Тож знаходжу закона, коли хочу робити добро, – що зло лежить у мені. Бо маю задоволення в Законі Божому за внутрішнім чоловіком, та бачу інший закон у членах своїх, що воює проти закону мого розуму, і полонить мене законом гріховним, що знаходиться в членах моїх. Несчастна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?» (Рим. 7:14-24).

Дехто бере за основу свого християнського життя згадані слова, вважаючи, що приречений постійно боротися із власними гріховними бажаннями. Але ж далі ми отримуємо відповідь на поставлене запитання: «Тож немає тепер жодного

осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі не за тілом, а за духом, бо закон Духа життя в Христі Ісусі визволив мене від закону гріха й смерті» (Рим. 8:1-2). Життя за духом це значить бути вільним від поняття «можна – не можна», у ньому відсутній принцип стримувань та противаг.

У листі до іншої громади апостол Павло розкриває всю суть життя не за буквою Закону, а за покликком духа: «Отож, мої любі, як ви завжди слухняні були не тільки в моїй присутності, але значно більше тепер, у моїй відсутності, со страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння. Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю. Робіть усе без нарікання та сумнівів, щоб були ви бездоганні та щирі, «невинні діти Божі серед лукавого та розпусного роду», що в ньому ви сяєте, як світла в світі...» (Фил. 2:12-15).

Зі слів Павла: «Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолобці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижачки – Царства Божого не впадуть у вас!.. Усе мені можна, та не все на пожиток. Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно» (1 Кор. 6:9-12) стає зрозуміло, що він не ніс на собі тягарі Закону, не жив за обмеженнями та гід заборонами, а був людиною, абсолютно вільною від гріха та пожадливістей. Він жив праведно не тому, що «не можна» грішити, а через те, що був вільним від потягів до гріха, бо Господь воскресив його до нового життя.

Отож аби не відхилитися від простоти в Ісусі Христі, не потрібно задаватися запитаннями «можна чи не можна?», потрібно серцем дослухатися до голосу Бога, Його Духа, Який завжди викликає тільки святі та праведні бажання. **І. К.**

ОДИН ДУХ ІЗ БОГОМ

«Хіба ви не знаєте, що той, хто злучується з розпусницею, стає одним тілом із нею? Бо каже: Обидва ви будете тілом одним. А хто з Господом злучується, стає одним духом із Ним» (1 Кор. 6:16-17).

Як властиво авторам Писання, Павло максимально відвертий. Він говорить про сексуальний союз між чоловіком і жінкою. Говорить, що чоловік, який вступив у статевий зв'язок із блудницею, стає з нею одним тілом. І продовжує, кажучи, що віруючий може мати подібного роду союз із Богом, в якому він стає одним духом із Богом. Таким чином, стосунки, в які Бог закликає вступити з Ним кожного віруючого, – це в духовному плані точна відповідність сексуальному союзу, який фізично може мати чоловік з жінкою.

Шлюбному союзу передують взаємне посвячення обох сторін, чоловіка і жінки, у стосунках завіту. Натомість у блудних стосунках чоловік і жінка намагаються досягти сексуального задоволення, не погоджуючись на посвяту один одному в завітних стосунках.

Цей принцип також дійсний у стосунках Бога з людьми. Бог бажав духовного союзу з кожним віруючим. Водночас Він ніколи не порушує Своїх власних законів. Він ніколи не стане учасником духовних «позашлюбних стосунків». Щоб мати з Богом такого роду союз, необхідно спочатку посвятити себе Богові. Поки людина не готова на таку повну, остаточну посвяту, вона не зможе перебувати в повному духовному союзі з Богом.

Без такої посвяти людина ніколи не може стати святою. Ніколи не може бути по-справжньому з'єднана з Богом.

Цим пояснюється жалюгідний стан багатьох людей у наших церквах. Вони жадають стосунків із Богом і можуть навіть висувати права на ці стосунки. Проте їх бажання нездійсненне; їх вимога невідрядна. І з однієї-єдиної причини: вони ніколи не приймали рішення про серйозне, повне особисте посвячення Богові.

Ці люди дійсно могли «вирішувати» жити з Богом під час євангелізаційних заходів. Вони можуть виходити в церкві на покаяння, тиснути пасторові руку.

Можуть проходити через різні релігійні ритуали – такі, як хрещення, евхаристія. Але всі ці дії даремні, якщо вони не приводять людей у життєво важливі, освячені стосунки з Богом у завіті. Бог не присвячує Себе неозбраним. Якщо немає посвяти, не може бути й істинної близькості з Богом.

Кінцева мета – пізнання

Але для тих, хто готовий вступити в завіт посвятити Богові, винагорода дуже велика. Це прекрасно виражено у словах Ісуса, звернених до Отця: «Життя ж вічне це те, щоб пізнати Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Ів. 17:3).

Це дійсно кінцева мета всього нашого життя – пізнати єдиного істинного Бога. У результаті цього пізнання приходить вічне життя – божественне життя, життя Самого Бога, розділене з віруючими.

Проте пізнання такого роду не лише інтелектуальне. Це не просто теологія чи доктрина. Це не знання про Бога. Це насправді знання Самого Бога, безпосередньо й особисто, знання Його як Особи. Це взаємини особи з Особою. Це духовний союз.

Пізнання Бога таким чином точно відповідає в духовному плані тому, як чоловік приходить до пізнання жінки як своєї дружини і як жінка приходить до пізнання свого чоловіка. Використання в Писанні

одні і ті ж слова для опису кожного роду стосунків не випадкове. У житті чоловік і жінка ніколи не зможуть істинно пізнати один одного, поки не посвятять себе цілком і повністю один одному в завіті. У духовному житті віруючий ніколи дійсно не пізнає Бога, поки не посвятить себе цілком і повністю Богові в завіті. Цей же принцип можна застосувати в кожному випадку: без завіту не може бути союзу, без посвяти не може бути завіту.

Можливо, така повна посвята здається надмірною для вас? Занадто інтимною? Занадто абсолютною? Врешті-решт кожен має прийняти своє власне рішення. І той, хто не зацікавлений у замаскованій релігійній підробці реальних, справжніх речей, повторить услід за Давидом: «Боже Ти Бог мій, я шукаю відрвання Тебе, душа моя прагне до Тебе, тужить тіло моє за Тобою в країні пустельній і вимученій без води...» (Пс. 62:2).

Для істинно спраглої душі може бути тільки одне джерело повного задоволення – Сам Бог. Зупинитися, не досягнувши справжнього союзу з Ним, – це втратити справжню мету життя. Це назавжди залишить життя жалюгідним, нереалізованим.

У Книзі Ісаї 1:22 Бог каже бунтівному, відпалому Ізраїлю: «Срібло твоє стало жужелицею, твоє питво водою розпущене...» Це ж можна було би сказати багатьом церквам сьогодні. Усе втратило свою чистоту, свій істинний характер. Нам часто пропонують приймати щось фальшиве, нечисте, те, що є підробкою.

Ми занижуємо стандарти. Наше срібло не має більше своєї істинної цінності, наше вино не має більше свого істинного смаку. У такому духовному кліматі людині потрібний дуже сильний характер, щоб не зупинитися на меншому і досягти найкращого, того, що пропонує Бог. Така людина має бути готова сказати: «Інші можуть робити так, як їм подобається. Я ж діяю по Божій волі. Я хочу стосунків із Богом. Хочу шлюбу, який діє; дім, який прославляє Бога; дітей, які ростуть щасливими. Я хочу цього – і я готовий платити ціну!»

СЕКРЕТ АПОСТОЛЬСЬКОГО УСПІХУ

«Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато-хто мудрі за тілом, небагато-хто сильні, небагато-хто шляхетні» (1 Кор. 1:26), – ці слова, які написав апостол Павло до коринтської громади, можна було б адресувати всім апостолам Христовим. Жоден із них не мав шляхетного походження, не був багатим чи освіченим. Винятком тут може слугувати апостол Павло, який здобув добру релігійну освіту (Дії 22:3), проте він сам, за його словами, став безумним «Христа ради» (1 Кор. 4:10), тобто відкинув свій привілейований статус фарисея, свідомо наражався на численні небезпеки (2 Кор. 11:24-27), і все – заради того, щоб євангельською проповіддю «спасати бодай деяких» (1 Кор. 9:22).

Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильні, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівечити» (1 Кор. 1:27-28), – і ці слова можна повною мірою адресувати апостолам Христовим. Минуло 19 століть після їх смерті, проте світ пам'ятає про них і шанує їхню пам'ять. Ті невеличкі літературні твори (звісно, за обсягом, а не за значенням), які полишили після себе деякі з них, донині змушують мільйони, мільярди читачів (тільки уявіть таку силу-силенну людей!) вдумуватися в їхні слова, шукати в них прихований сенс, відкривати завдяки їхнім рядкам щось нове для себе і в собі. Про такий ефект своїх творів не міг мріяти жоден письменник!

Навіть ті з апостолів, про яких із Біблії ми знаємо лише імена або ж кілька скупих фактів, розбухують серця і розуми багатьох поколінь людей, змушуючи їх буквально вигадувати їхні життєписи, намагаючись поєднати долю апостолів із долею власного народу.

Візьмімо хоча би Шотландію, чийм святим покровителем вважається апостол Андрій Первозваний і на прапорі якої зображений косий хрест – згідно з переказом, саме таку форму мав хрест, на якому розпіяли апостола Андрія. Навряд чи цей святий муж бував за

земного життя на землях сучасної Шотландії, проте не це головне. Головне те, що шотландці вважають своїм покровителем апостола Андрія, людину, яка асоціюється зі Спасителем, Господом нашим Ісусом Христом, а не орієнтуються на якогось провіднісвіта-революціонера, як колись у СРСР.

Із такою славою не зможе змагатися жодна інша людина. Навіть пам'ять про відомих постатей XXI століття з часом потьмяніє і залишиться лише в анналах історії серед інших колись відомих імен правителів, винахідників, митців, там, де вже покочається імена царської династії Іродів, яких більш-менш пам'ятають лише через те, що вони перешкождали Христу та Його апостолам. А інакше ці імена були б відомі лише вузькому колу істориків. Проте пам'ять про святих апостолів зберігатиметься у віках, «по всі дні, до кінця віку» (Мт. 28:20), бо Христос обіцяв їм і всім нам перебувати з нами. Саме завдяки цій Господній обіцянці забудувуватимуть світ донині пам'ятає про апостолів. І саме у зв'язку зі Спасителем полягає секрет феноменального успіху апостолів.

Можливість такого успіху доступна кожному, головне – мати бажання стати успішним згідно зі словами Христа: «... а того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть» (Ів. 6:37).



НЕБЕСА ПРЕКРАСНІ

Бажання милуватися та пізнавати нове – прекрасне. Але паралельно з пізнанням земного людина може пізнавати вічне, небесне, яке набагато прекрасніше за видимий усесвіт. Ось якими бачив небеса у видінні апостол Іван: «І бачив я небо нове й нову землю, перше бо небо та перша земля проминули, і моря вже не було. І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сходить із неба від Бога, що був приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого. І почув я гучний голос із престолу, який кликав: Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними, і Бог кожену сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося! І сказав Той, хто сидить на престолі: Ось нове все творю! І говорить: Напиши, що слова ці правдиві та вірні!» (Об. 21:1-5).

Усе, що нас чекає, краще за те, що вже було: «І бачив я небо нове й нову землю, перше бо небо та перша земля проминули, і моря вже не було. І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сходить із неба від Бога, що був приготований, як наречена, прикрашена для чоловіка свого» (Об. 21:1-2). Тільки людина, творчи нове, може зробити його гіршим за старе. Бог коли творить нове, то лише з однією метою – зробити його кращим, ніж те, що вже було.

Нова земля

Чим же відрізнятиметься новий світ від теперішнього? Нова земля буде значно досконаліша, ніж та, на якій ми живемо, хоча і вона була прекрасна до гріхопадіння. На ній не було бур'янів, вона давала плоди цілорічно завдяки парниковим умовам: «І пара з землі підіймалась, і напувала всю землю... І зростив Господь Бог із землі кожне дерево, принаде на вигляд і на їжу смачне, і дерево життя посеред раю, і дерево Пізнання добра і зла. І річка з Едену виходить, щоб поїти рай» (Бут. 2:6, 9-10). Гріх спотворює землю, тому Бог змушений буде знищити її: «День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять...» (2 Петр. 3:10). Але Він створить нову, набагато прекраснішу землю.

Нове небо і Новий Єрусалим

Астрономи не можуть намилуватися всесвітом, і він справді прекрасний. Але Творець всесвіту запевняє, що створить нове небо, яке буде набагато

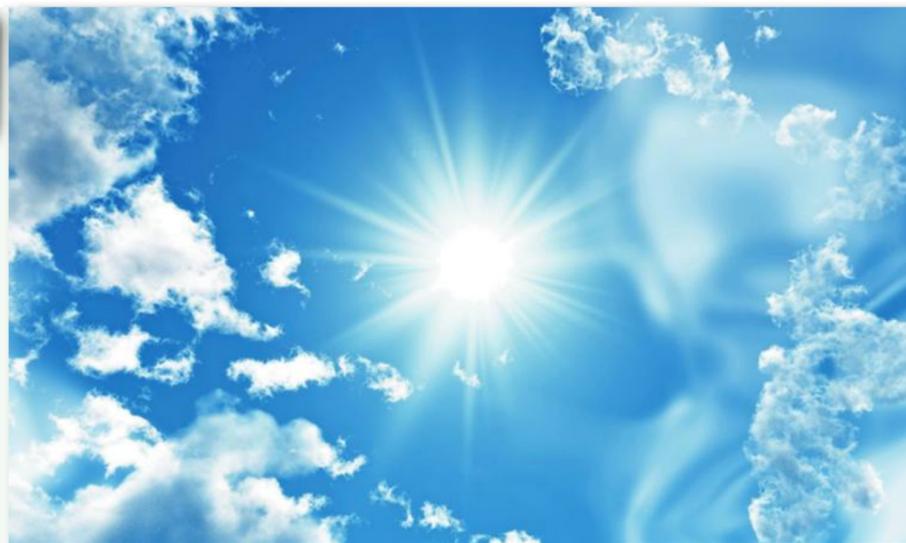
прекрасніше. Перші християни дуже втішалися новим небом, ось що про це пише один історик: «Малюнки на стінах катакомб зображують небо з прекрасними ландшафтами, дітьми, які граються, і дорослими, які бенкетують».

Єрусалим – місто, яке за рік відвідують мільйони людей, абсолютно непорівнянний з Новим Єрусалимом: «І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сходить із неба від Бога, що був приготований, як наречена, прикрашена для чоловіка свого». «Хороше залишається з нами, краще чекає попереду», – сказав Ренді Елкорн.

Оселя Бога

Гріх Адама призвів до втрати стосунків із Богом. Людина була вигнана з Еденського саду, а отже, втратила безпосереднє спілкування з Богом. Протягом шести тисяч років людство прагне повернути спільність із Богом, тому що Бог створив її для того, щоб вона приносила Йому славу: «І кожного, хто тільки зветься Іменням Моїм, і кого Я на славу Свою був створив, кого вформував та кого Я вчинив» (Іс. 43:7). Лише в Ісусі Христі можливе відновлення стосунків із Творцем. Він примирив людей із Богом і пообіцяв забрати їх зі Собою на небеса: «А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я були й ви» (Ів. 14:3).

Відроджену людину очікує там щось прекрасне: «Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними» (Об. 21:3). Це не просто спілкування з Богом через Біблію чи молитву. Це спілкування віч-на-віч уся вічність. Це мрія кожної відродженої людини,



яка набагато більша за мрію маленької дитини побути в присутності батьків чи мрію голодної людини насититися.

Творець знає особливості кожної людини, тому Він створив оселю кожному індивідуально: «Господь знає тих, хто Його» (2 Тим. 2:19).

Там усе буде зодягнене в Божу славу, там будуть вічні блага, які ніколи не закінчаться.

На землі немає жодного напою, який би повністю й назавжди втамував нашу спрагу. На небесах буде жива вода (Об. 21:6, 22:1). Там буде дерево життя (Об. 22:2), яке було в земному раю.

«І жодного прокляття більше не буде» (Об. 22:3). Не буде ніякого зла: «І моря вже не було... І Бог кожену сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося!» (Об. 21:1, 4). Не буде смерті, сліз, смутку, крику, болю, проклять.

«І побачать лице Його, а Ймення Його на їхніх чолах» (Об. 22:4). Бог дасть кожному Своє ім'я, яке буде прекрасніше від усіх імен на землі.

Вічне світло

«А ночі вже більше не буде, і не буде потреби в світлі світильника, ані в світлі сонця, бо освітлює їх Господь, Бог, а вони царюватимуть вічні віки» (Об. 22:5).

Вічним світлом буде Сам Бог. Для того щоб перебувати у Його присутності, необхідно вже на землі дозволити Світлу просвітити нас: «І життя було в Нім, а життя було Світлом людей. А Світло

у темряві світить, і темрява не обгорнула його... Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ» (Ів. 1:4-5, 9). Жити у світлі – це означає бути повністю відкритим перед Ісусом Христом, визнати всі свої провини, постійно перебувати в Слові Божому, досліджувати його й практикувати.

Досконалий храм

«А храму не бачив я в ньому, бо Господь, Бог Вседержитель то йому храм і Агнець» (Об. 21:22). Сучасні села й міста прикрашають храми різних конфесій. Головні пам'ятки, які завжди показують екскурсоводи, – це храми. Біблія говорить, що в раю Бог жив серед людей, і їм не потрібний був храм.

Потім Соломон побудував перший храм. І для того, щоб поклонитися Богові, людина йшла в Єрусалим. У новозаповітний час людина стає храмом, в якому живе Дух Святий: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе в вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої?» (1 Кор. 6:19). Ми можемо поклонятися Богові на кожному місці, якщо живемо в Дусі. А на небесах храмом буде Сам Бог. Це означає, що ми постійно перебуватимемо в стані поклоніння Господу.

Людам залишається лише отримати приписку на прекрасних небесах, бо «не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить гідоту й неправду, але тільки ті, хто записаний у книзі життя Агнця» (Об. 21:27).

Любомир Турчак.

ПАВЛОВЕ ПОКАЯННЯ

«Відтоді почав Ісус проповідувати й говорити: покайтеся, наблизилося бо Царство Небесне» (Мт. 4:17), – так згідно з Євангелієм від Матвія почалося служіння Господа нашого Ісуса Христа. Але що саме має на увазі Біблія під поняттям «покаяння»? Чудовий приклад покаяння подає апостол Павло. От як він свідчить про самого себе в Першому посланні до Тимофія: «[І] дякую тому, хто зміцнює мене, – нашому Господеві Ісусові Христові, що відніс мене до числа вірних, поставивши на служіння, мене, що колись зневажав Господа та був переслідувачем і напасником; але я був помилуваний, бо це я робив з незнання, в невірстві. Але ласка нашого Господа багато збільшилась у мені з вірою та любов'ю, що в Ісусі Христі. Вірним і гідним усякого сприйняття є слово, що Ісус Христос прийшов у світ, щоб спасти грішників, серед яких першим є я» (1:12-15).

Павло визнає себе першим серед грішників. І це каже людина, чие ім'я згадується мало не в половині всіх книг Нового Заповіту! Людина, яка з проповіддю про Христа розп'ятого і воскреслого пройшла тисячі кілометрів тодішньої ойкумени. Людина, яка зазнала численних поневірянь заради проповіді Євангелія. І що ж ми бачимо в підсумку?

Павло хвалиться не власними досягненнями на місіонерській ниві, досягненнями, між іншими, цілком видатними, навіть можна стверджувати – приголомшливими, Павло вдячний Богові за надане служіння, вдячний за те, що з Його допомогою зміг досягнути таких висот. Павло вдячний Богові за благодать, за Боже прощення, за дар спасіння, а про себе апостол народів лише згадує побіжно, вказуючи, що він

є грішником. Причому найбільшим, найпершим з них.

Та й тут Павло не забуває згадати милість Божу: «Але я тому був помилуваний, щоб у мені першому Ісус Христос показав усе довготерпіння, як приклад для тих, що мають повірити в нього на вічне життя. Цареві ж віків – нетлінному, невидимому, єдиному, [премудрому] Богові, – честь і слава на віки вічні, амінь» (1:16-17).

До якого висновку можна дійти на підставі лише цих віршів із Павлового послання? Бог для Павла був усім, апостол постійно нагадував, підкреслював цей момент: без Бога – він ніщо. Усі його заслуги на місіонерській ниві – лише завдяки благодаті Божій, саме його життя – це свідчення дива Божого прощення, по-іншому Павло дар Божого спасіння не сприймав.

І як же поведінка апостола Павла контрастує з лінією поведінки, яку пропагує світ!

Світ ставить людину, її інтереси на перше місце. Здається, у такому підході до життя немає нічого поганого. Але так здається лише на перший погляд, адже у світі мешкає майже сім мільярдів людей, і якщо кожен почне ставити власні інтереси на перше місце, то в підсумку ми отримаємо... це гіршу картину, ніж спостерігаємо нині: світ і так мчить до самознищення, а якби всі люди поводитися так, як від них вимагає світ, то навряд чи в нас була можливість читати ці рядки. Люди або вже знищили би себе з лиця землі, або ж загнали б себе знову в кам'яний вік, точніше, це зробили б рештки людства...

Та дяка Богові, що звістку Євангелія почула протягом століть чимала кількість людей. Кількість, якої виявилось достатньо, щоб врятувати світ від остаточного краху. І в цьому є заслуга старань апостола Павла, хоча він обов'язково зауважив би, що не його – а лише благодаті Божої.

То що ж має на увазі Біблія під поняттям «покаяння»? Це постійне усвідомлення беззаперечного факту: Бог попри наші численні гріхи простив нам і дав шанс жити оновленим життям, щоб ми могли нести світові Благую Звістку про любов Божу, яка спрямована абсолютно до кожного: «Бог же Своєю любов'ю до нас доводить тим, що Христос помер за нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:8). І добрим прикладом у цьому нам може слугувати апостол Павло – палкий гонитель християн, що завдяки благодаті Божій став апостолом народів, якого згадують і понині.



**КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ УЦХВЄ
ЗАПРОШУЄ НА: 4-РІЧНЕ ОЧНО-ЗАОЧНЕ
НАВЧАННЯ ЗА ОСВІТНЬОЮ ПРОГРАМОЮ**

«БАКАЛАВР БОГОСЛОВ'Я»

за спеціалізаціями:

«Пасторське служіння» і «Християнська педагогіка»,

а також 2,5-річне очно-заочне навчання за спеціалізаціями:

«Жіноче служіння» та «Євангелізаційне служіння»..

Детальна інформація розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

ПРИЙМАЛЬНА КОМІСІЯ ПРАЦЮЄ З ЛИПНЯ 2021 РОКУ

Рішення щодо зарахування абітурієнта приймається на основі заповненого пакета документів та співбесіди у форматі, який встановлює приймальна комісія.

ПЕРША СЕСІЯ ОЧНО-ЗАОЧНОГО ВІДДІЛЕННЯ ВІДБУДЕТЬСЯ У ВЕРЕСНІ 2021 РОКУ

За довідками звертайтеся:

0979214201 – Оксана Малішук, координатор очно-заочного навчання

E-mail: zaochne@kbi.org.ua

Адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3.

№ 8 (203)

Виходить щомісяця

серпень 2021 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована
у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятдесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 59336677000026001052535352, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 20559726